

Ca-Nostria

*** ANY SETÉ.—NÚM. 531 ***

SETMANARI POPULAR ***

INCA, 3 DE OCTUBRE DE 1914 ***

¡Resem el Santíssim Rosari!

Si, resem-lo i amb molt de fervor, principalment an aquest mes d'Octubre que hem comensat, i tant be escau per implorar la misericòrdia divina demunt el món, pres avui d'horrible angoxa.

Després de la paternal insistència i sollicitud en que mos ha deixat sentir la seva veu, fa alguns dies, nostre estimadíssim Prelat, amb sa darrera Pastoral sobre la devoció an el Santíssim Rosari, res creim que sia mes aficac per mouer al poble cristià a que acudeixca a tant popular i universal rogativa, que la consideració dels mals que pesen avui demunt l'Europa, i afligeixen el cor de tota la cristiandat.

Fins i tot la sagrada liturgia, pareix que se cuida prou be de pregonar les seves excelençies, presentant lo-mos avui amb motiu de la Solemnitat de Ntr.^a Sr.^a del Rosari, no sols com-a una corona de roses o com-a un salteri d'acordades melodies, sino també com-a una arma, com-a un escut poderosíssim, per vencer als nostros inimics visibles i invisibles. Escoltem com entussiasiada aclama a la Mare del Sant Rosari: «Verge poderosa, torre de David inespugnable; de tú pengen mils d'escuts i armadures prepotents;» (antiph. 2. in 1. vesp.). ¡Quines comparacions tan sublims i oportunes, que fan axecar el nostre esperit abatut, perque senyalen a les nacions modernes tant inflades amb el seu poder mesquí, el vertader medi de resoldre-se els greus conflictes que l'agobien; això ès: la devoció del Santíssim Rosari!.

I ès que'l Rosari ha salvat al món en los seus grans cataclismes històrics. L'Historia se cuida molt be de confirmar-ho. Per medi del Rosari se salvaren els pobles del Migdia de França, de la raça feresta d'albigenses, que per l'espai de dos sitges los tingueren reduïts a la més completa devastació. Per medi del Rosari, Lluís XIII de França s'apoderà de la Rochela, plaça inex-
pugnable ocupada pels calvinistes. I el Santíssim Rosari alliberà també a l'illa de Corfú del siti que li posaren els turcs. I Ungria deu an el Rosari la victoria que'l rei Rubert va consegüí en

1593 an els musulmans i la alcansa més tart pel gran Carles VI.

Mes no anem a cercar per nacions estrangeres, lo que tant eloquently tenim confirmat a dins la nostra Espanya. Amb el santíssim rosari està relacionada una fetxa gloriosa de nostra història patria, la darrera de nostres grandeses, la gran victòria de Lepant, que avui commemora l'Iglesia amb la Solemnitat de Nostra Senyora del Santíssim Rosari, instituïda per celebrar perpetuament aquest fet d'armes tan gioriós, degut a l'iniciativa d'un gran Papa, Pio V, i an els esforços d'un gran Rei, Felip II, i a s'intervenció d'un gran diplomàtic i gran sant, Francesc de Borja, i per últim an el valor d'un gran militar, D. Juan d'Austria.

Lepant!.... ¡Es que aqueils espanyols de Lepant eran espanyols de espasa, si, però d'espasa i de Rosari; mentres que'ls espanyols del sitge XX son espanyols de discursos i de... lliberalisme!!! Aquella victòria mos pinta a la nostra gran Espanya del sitge XVI, tal com era: piedosa, entregada an el reso del sant Rosari. Ella mos recorda a cent trenta galeres turques captures, a cinc mil turcs prisioners, a vint mil cristians alliberats del cautiveri!... Es la darrera página de les Creuades, l'últim alé de l'Europa unida per la fé! Es l'obra gloriosa que afiança la supremacia de la Creu de Cristo demunt l'Occident i deixà per a sempre mortalment ferida, a dins l'Orient, a la dominació musulmana!

¡Pronunciem idò, amb respecte aquest nom Lepant!: la victòria del Rosari de Maria!...

Devant la eficacia poderosa del Santíssim Rosari, no es extrany, que hanquin estat tan recomenat pels Sumos Pontífics. I així veim que entre els cinquanta Papes que retgiren l'Iglesia de Deu, desde Urbà IV fins a Lleó XIII, pujaren a més de cent coranta ses seves Encíclicles, Bules o Breus, per recomenar el Rosari. I veim que Pío IX el deixa com a testament an el món catòlic; i el gran Papa Lleó XIII, anomenat el Papa del Rosari, ell tot sol escriu quince Encíclicles sobre aquesta devoció; i per últim l'immortal Pío X de

santa memòria, ja an el principi del seu Pontificat gloriós, el mos senyala com a medi de porer veure realisat el seu gran pensament: el de restaurà totes ses coses en Cristo.

Per això ès d'esperar que el Rosari salvarà al món del llastimós estat en què's troba. No heu olvidem: Crisis com la d'avui, tal volta no la havia sufrida la Humanitat, desde l'invasió dels barbres del Nort fins a l'hora present. Barbarie com la d'avui, ès d'un nou genre, barbarie incorvertible, perque amb orgull diabòlic presumeix de civilitzada. Es precis per tant, que an e's grans mals actuals, hei apliquém també remeis proporcionals; i cap tan poderós, tan eficaç tan universal com el Sant Rosari.

Que s'umplin, idò, els nostros tembles durant aquest mes d'Octubre, per resà tots junts el Sant Rosari; i així els nostros cors atribulats podràn confiadament esperar sa intervenció de la Verge Santa en la tan suspirada pau entre ses nacions europeas!

Que per molt negres que se mos presentin els temps i per emboirat que vegem per tot vent, l'horitzó social, som catòlics, i com a tals no porem menys d'esperar en l'auxili de Deu tot Poderós.

L'hora present—estàm segurs,—ès l'hora del poder de ses tenebres; després d'ella, empero, no deixarà d'apareixer esplendent, l'hora de Deu!

I perque aquesta venga pronta en nostre auxili, resém, resém amb molt de fervor el Santíssim Rosari!...

J. AGUILÓ, PVRE.

Inca 2-10-11.

El poema de l'aigua

*Laudato sia mio signore per sor aqua.
(Sant Francesc-Càntic de les criatures)*

Germana aigua recullida,
germana aigua compungida,
germana aigua condormida
en un somni vigilant:
tot un hivern solitari
sobre el claustre hospitalari
tu resares el rosari
de la pluja suspirant,

y plorares gota a gota
un gran dol qui no s'agota,

y are ets dolsa y are ets tota plena d'extasi y repos.
¡Oh Sor Aigua Franciscana alaba Deu, ma germana, consola la set humana rega l'ànima y el cos.

Romà plena de pureza tota boca qui te besa; mi senyora la Pobresa quant te set defallí, amb ses mans de mendicanta, com amb una copa santa, beu ta frescor palpitanta qui atravessa son camí.

Perque ets casta humil y mansa, si vers tu, terrible, avansa, tot d'una eau y s'amansa robustissim germà Foc: germà Foc qui es irascible, indòmit, incoercible... ¿Qui de sa ira inestinguible estarà segur en lloc?

Germà Foc qui s'encimbella, tot ho crux, tot ho esbrella, tot ho romp, tot ho clivella germà Foc omnipotent qui amb gran fam insadollable se nudreix del vegetable y'n fa cendre miserable que s'en porta germà Venti, germà Foc qui s'escabella gentilment com la donzella, germà Foc de faç vermelha que es jove, formós y ros: sa rossor victoriosa es suau y profitosa, y treu la nit tenebrosa y dà el dia gloriós.

Amb l'herba de la vorera humil de la torrentera que per treure flor t'espera, parles en col·loqui fresc: ta conversa es forta y clara, com fou la de nostra Mare mi senyora santa Clara amb monsenyor sant Francesc.

Y li dius: «oh criatura, tu qu'esperes mal segura la primavera futura, herba oferida a la fals, humil herba menassada d'esser segada y cremada donant l'ànima immolada a les aures aromals:

trionfant de la gelada, triomfant de la flamada esclata en nova brotada oh herba humil y tenaç en la altura, en la planura en llecor o en penya dura, herba d'olor o pastura gram, violeta o ferás»

Malinconía argentina o alegria cristallina escampa ta veu divina, plant de joya o cant de dol. Com altre temps nostron Pare sant Francesc amb santa Clara, rius y plores des-y-are castament amb germà Sol.

Y tota humil corpresa de l'infinita dolcesa d'esser bona y vilipesa, tu passes entre l'herbey amorosa, rondinosa, corfosa, melodiosa, tremolosa, frescorosa, plena de do de consej.

Dins la nit asserenada tu hi voles transfigurada; les gotes de la rosada son les nines de los ulls; es ta túnica lleugera indecisa y volandera, tenen grisor d'olivera los cabells llarcs y remolls.

T'he vista en l'altura aspriva dintre un cocó, pensativa, semblant una cosa viva com l'ull de la soletat; dins tu hi he vist fonda y blava l'ombra de Deu qui passava y l'alta nit que hi rentava l'excels collar desfermat.

¡Deu te salve, oh criatura d'aigua preciosa y pura salteri de la natura, citara del Infinit aigua verge y aigua mare qui recrees encar'are tot el món en nom del Pare del Fill y el Sant Esperit!

LLORENS RIBER.

DE QUAN ERA NIN

I

CIVILS

Un dia d'hivern de l'any 18... prop de Nadal, ja nit closa, fugint de la quietut, inaguantable per un infant, de l'habitació on els meus pares i les germanes passaven la vellada, entrelinguts fent feina o llegint, me vaig refugiar com de costum, a la cuina de la gent, devall aquell fumeralot negre, ple de sulge i creuat de xebrons i estaques. Just en mig, hi havia un bon foc de tions d'olivera, a cada costat branques d'ausina de color fosc il·lustrós del mateix ús, i a un recó la foganya de fer la escudella i un munt de carbons i ramas seques. De les parets del voltant, roges del fum, penjaven llargs ensilalls de pebres de cirereta, posats a secar, paelles, calderons, i llumis d'enlluia. A la part exterior, damunt el pinte, ollaces ben lluentes d'eram brunyit, i altres més petites de terra enverniciada, i tot seguit dins la casa (1), una taula de pi mal planetjada, llarga i estreta amb un banc a cada costat, fets de troncs d'arbres xapats per llarg sense pulir i amb cames i arrambat a la paret de l'altre costat el gerrer, els fongos i el rentador; més amunt armaris plens

(1) Els pagesos diuen *ra-meua o sa casa*, edifici o habitatció on viuen, i també es diu la casa o al vestíbul, quartu o dependència d'entrada que per medi d'un arc en mig s'estén en els dos aigovessos i té portal al carrer i en el corral. A un recó hi ha la cuina (llar, rodada de pedriços o bancs (escons) i a uns dos metres d'altaria un armari de fusta (pinte). En mig de la quina fan el foc, i el fum va per on vol perquè tota ella és funeral.

de plats, rivel·les i escudelles, i baix d'aquests el cullerer masell de cobertores, culleres i culleretes de pi. El portal del celler i el de la casa, amples i alts, tenien les portes tancades i en mig el del menjador, més petit, dava entrada a les habitacions interiors.

La única claror que ens il·luminava era la groguenca del foc de la cuina, qui augmentava les ombres espargides per dins l'extensa cuina.

Com era dissapte no hi havia altre missatge més que el sen Lluc a qui tocava guardar l'endemà, el pastor, s'atlot i madó Joana Maria, la criada vella qui trafegava per devés els fogons; no sé si qualquè dels citats més infantil o més xerraire que els altres, m'estava contant, com altres vetllades rondalles o contarelles, o si escoltava la conversa que ells tenien, fent diablures i mal criadeses segons tenia de costum; però tinc present que era una d'aquelles nits més fosques, que les canals rejaven de lo molt que plovia i que els siuils del vent per dalt del funeral m'escaufaven creient que eren giscos d'un estol de bruixes qui passaven volant depressa, i que tal volta entre elles s'hi trobava la que a mitja nit sortia en forma de ca negre devés el torrent de Na Marranxa, i dies abans havia etcisat una atlota de Son Sant Joan. De prompte el ca del pastor i la cussa llebrera s'aixecaren de devora el foc i es posaren a lladrar. Tocaven a la porta qui dóna a la Clasta.—Què vo'eu?—va dir el sen Lluc.

—¿Està en casa el senyor alcalde?— preguntaren en lloc de contestar.

—I qui sóu, que veniu en aquestes hores?
—La guardia civil.

Obrírem, i al punt entraren dins la casa dos civils, ben xops, embolicat cada un amb una llarga capa de tela blau fosc, capell amb pics forrat d'huile i fusell en la mà. Madó Joana Maria avisà mon pare, i amb ell passaren al menjador després de deixar les capes esteses damunt les cadires.

Vaig quedar quiet, astorat, els ulls m'espriretjaven del sust. A les hores encara no n'hi havia gaires de civils a Mallorca; a la vila per la festa major en venia una parella, i durant l'any, de tant en quant en passava qualche una, però jo no n'havia vist mai cap de prop. Confés que m'imposaven molt, i com no? Per mi representaven la força i l'autoritat que perseguia i fins matava els dolents, i el seu record anava sempre unit a fets esgarrifadors. —Què cercaven en aquella hora, en aquella nit tant feresta, desafiant la fosca, el vent i la tempesta?

Sortiren prest del menjador i vingueren dret a la cuina. Mon pare es va asseure a una cadira baixa i ells varen cercar lloc a un banc en mig de nosaltres. Seguiren parlant, millor diré, un conversava en foraster amb mon pare; l'altre semblava mul, no va dir ni una paraula, sols de tant en tant, feia capades en senyal d'affirmació. Ni la gent, ni jo enteníem res i ens stavem amb la boca baddada com beneits.

Mentre tant Madó Joana Maria anava posant a un extrem de la taula dels missatges estoballes netes de bugada, plats color de cafè, un bòtil de vi negre, i un pa moreno i

a l'últim un plat gran de sopes escaldades. A l'invitació de mon pare els civils s'alçaren d'un cop i el qui feia la llengua va dir en tò de comandament an al qui pareixia mut: —*Gutiérrez, esas correas!*—Al punt un i altre se tragueren les motxiles i se posaren a taula. Menjavén aviat i molt callats, a la claror escassa d'un llum d'oli penjat en el pinte; i tant prest com varen haver acabat, desaparegueren sens dir-nos, ni a la gent ni a mí, perquè eren vinguts. Mon pare crec que se'n va anar amb ells; almenys aquell vespre no el vaig veure més.

Ja partits, s'atlot exclamà: —Justament no esser-hi anit en Paissano!

L'eguer, a qui deien el Paissano per haver estat soldat de gastadors, era un tipus original i de gran relleu, molt verbós i ponderatiu, amb una creu pensionada i d'altres d'aixutes, un forat de bala a la cama esquerra i llargues costures a la cara, d'antigues ferides de llança. Mereix més que un apart i per això no vull parlar-ne més per ara.

A lo que havia dit s'atlot, contestà el pastor:

—Ja ho ets benèt! Que creus que els ha gués entesos?

—Moltes vegades hei conversa en foraster, vaig afegir jo.

El pastor va dir: —Amb n'altros que no ensabem. Tot lo que embolica jo ho entenc i an els civils no els he entès cap mot. Es un altra casta de foraster.

El sen Lluc fent la mitja, acabà la conversa dient-nos: —Ja li demanareu demà, i deixem-ho estar per anit, que és hora de passar el rosari.

El resaren tant depressa com cada vespre, i mentre anaven dient un enfiell de parentostres me vaig quedar adormit.

L'endemà contaren que els civils devés mitja nit, havien sorpresos uns jugadors dalt el porxo de la taverna de can Boll, que n'eren fuits per les finestres i les teulades, i que els que havien agafats els tancarien a la presó d'Inca.

S'atlot i jo preguntarem al Paissano si ha guera entesos els civils. Se va riure de nosaltres i assegurà que si hi fos estat, hauria empatat la xerrada amb els guardies i ho ha guérem sentit.

—Jo els ho deia! —li vaig dir tot d'una. A lo que ell contestà amb aquell tò sentencios que li era habitual: —Amb el temps seràs un homò i hei parlarás en foraster *cerrat*. —Ara sé que m'enganyava!

(Seguirà)

JOAN ROSELLÓ

El dedo de Dios

Entre el farrago de notícias que, con respecto á la guerra, publica la Prensa, leímos esta que sigue:

«Se asegura que el generalísimo Jofre ha destruido sobre el campo de batalla al general D'Amade, que fué el que perdió la batalla de Metz por defecto de organización, segúne parece.»

Este general D'Amade, que tan severa-

mente se ve castigado por su impericia, es el mismo que cuando la expulsión de los religiosos en Francia no tuvo inconveniente en proceder á ejecutar la orden del Gobierno sectario, poniendo su espada al servicio de unos gobernantes que tan inhumanamente trataban á los religiosos y religiosas expulsándolos, como si fueran parias, de su propia patria.

Ahora, ya se ve, sobre el campo de batalla, al frente de sus tropas, ha tenido que sufrir ese bochorno, que, como castigo, le infinge el generalísimo del ejército francés.

Vamos, que no es lo mismo expulsar pobres monjas de sus apacibles conventos, que liará las tropas alemanas.

No es lo mismo capitanejar esbirros que cumplen órdenes draconianas, que dirigir un núcleo de tropas y llevarlas á la victoria.

Nosotros, ante estos hechos tan elocuentes, no podemos menos de exclamar:

¡El dedo de Dios!

El "Barco de Navidad,"

Cuento de hadas

Copiamos de un colega:

“Lo cuenta el “Daily Telegraph”.

Toda la Prensa de Norte América acoge el propósito con entusiasmo. La idea pondrá timbres áureos de poesía en el escudo de la ciudad de Chicago, cuyos habitantes la forjaron en un bello momento sentimental.

Trátase de fletar un barco; que ha de llamarse el *Barco de Navidad*. Su destino es marchar hacia la vieja Europa, próximas las fiestas por el natalicio del Señor. Fondeará en las costas de Alemania y de Francia, de Rusia y de Bélgica, de Inglaterra y Austria y Hungría; como un mago navío hecho a la vela desde las brumas de un fabuloso oriente remoto y soñador. En todos los puertos de los países beligerantes, sin excepciones, depositará parte de su preciada carga: juguetes para los niños que, en la noche de Reies, mientras sus padres luchan con el frío y con la muerte, habrán de sentir más hondo el desconsuelo de su tristeza y de su orfandad.

La diplomacia de las naciones en guerra ha prometido su respeto al buque encantado, al que los barcos de combate deben saludar con las salvas de su artillería y rendir honores, dándole escolta entre los hurras emocionados de su tripulación. Los riesgos del mar deben respetar al navío de los niños, que, por ser de los niños, es sagrado; y las olas caudalosas deben romperse en su quilla como un beso y florecer en espumas que señalen su ruta como un simbólico rastro de paz. El *Barco de Navidad*, cuando suelte sus amarras y fleche la inmensidad azul con rumbo al antiguo Continente, habrá de llevar sobre sus mástiles, estamos seguros, la gracia de Dios.

Millones de pequeñuelos yanquis compran y preparan ya los objetos que han de ser, para sus hermanos de nuestro mundo, presente inefable... Al margen de la guerra los Estados Unidos—ese pueblo todo industria-

lismo, todo máquinas—comienza a escribir, con la pluma arrancada un instante a la fiebre del negocio, el rosado proemio de un maravilloso cuento de hadas...»

En Lerroux, desertor de s'Exèrcit

De «La Aurora».

El Correu Català de Barcelona ha guipat dins sa col·lecció de *Gaceta de Madrid* (Any CCXXIII, n.º 565, T. 40 p. 879 Dimarts 30 de setembre de 1884) es següent edicte:

«Administración de Justicia.—Juzgados Militares.—Sevilla.—Don Francisco Pintado y Delgado, Capitán Ayudante, Fiscal del segundo Batallón del tercer Regimiento de Zapadores Minadores: En uso de las facultades que las Ordenanzas generales del Ejército me conceden como fiscal de las sumarias instruidas contra el cabo primero don Alejandro Lerroux García por el delito de deserción, por este primer edicto cito, llamo y emplazo al referido cabo, para que en el término de 50 días a contar desde la publicación de este edicto, comparezca en esta Fiscalía a responder de los cargos que le resulten; pues de no verificarlo, se le seguirá la causa con rebeldía y será juzgado por el Consejo de Guerra competente.

«Y para que este edicto tenga la debida publicidad se inserta en la *Gaceta de Madrid* y en el *Boletín Oficial* de la provincia de Oviedo.

«Dado en Sevilla a 16 de Dicembre de 1894.
—Francisco Pintado.

Noves d'Inca

CANÇONS DOLENTES.—A pensar que'l Sr. Bal-le du per socorrat de que's cantin cançons dolentes i que ha donades ordes a la policía perque vigilassin els tais de vermadors, durant aquest temps n'hem sentides cantar de blanques girades.

Es una vergonya aquesta costum, ja inveterada, de cantar els atlots vermadors cançons impures i insultants per persones determinades, i, per mes burrada, a voltes les amollen just passant per devant les cases quines persones se insulten. Francament, això desdiu d'una població com Inca que pel seu nom i pel lloc que ocupa dins el conceit dels pobles tendria obligació d'esser mes educada i culta.

Ja havem dit altres vegades en públic, desde aquestes columnes i fora d'elles, que tots devem ajudar a les autoritats, puis la policia no pot esser per tot. Els somaders deurién esser els primers, en lloc d'acabutar-los, en no comportar les indecessencies dels tais que menen; i demunt els somaders s'hi hauria de posar l'autoritat dels amos i de les cases per qui treballen, i així no veuriem que tais de cases boníssimes donin tant repugnant aspectacle.

¿Que s'han fet dels bons propòsits del mití contra la blasfemia?

PREUS DEL BEÇO.—Dijous el beçó va anar a 97 i a 98 pessetes. Mes avui dissapte ja ha tengut devallada i se paga a 95 ptas.

VI.—A un celler d'Inca han ensetada bota a 10 centims la quarta, cosa que ha cridat l'atenció perque fa molt de temps que no s'era vist a tant baix preu a Inca.

MALALT.—En Miquel Seguí que va esser Sagramentat i que ja s'eren perdudes totes les esperances de salvar-lo ja està fora de perill dins una convalecència satisfactoria.

Mos n'alegràm ferm.

Del Ajuntament

—La farola que varem dir que se posaria demunt una columna de ferro fus a la plaça de la Iglesia ja esta llesta i a punt de posar-se.

—A la plaça del mercat de bestià s'ha d'obrir un portell de entrada que doni a la carretera de Santa Margalida, que faci joc amb l'entrada que hi ha a la plaça d'Orient.

—Pareix que d'aquí a les fires d'Inca hi ha el projecte de tomar l'angul de la cortera de grans que dona an el carrer del Comers, construint la cantonada mes endins a fi de donar lloc el tràfec dels carros, això si la suscripció dels veïnats del carrer dona el resultat que s'espera.

—L'Arquitecte Municipal ha donades per ruïnes una casa del carrer del Trinquete i un'altra del carrer fondo o sia de las Cometas.

—Ben aviat s'obrirà un carrer que començarà allà on acaba el d'en Martí Metge o sia desde les barreres de cas Català de cap a la carretera de Seuva, acabant a s'ui d'on surt s'aigo de sa Fonteta. El carrer tendrà 8 metres d'amplaria i se faràn les obres necessaris perque se puga treure aigo pel consum del poble.

Tot lo que sia bastir el poble d'aigos son millores bones.

Andreu Caimari Noguera

In Hoc signo Vinces

Poema Constantinià premiat en el XV Certàmen Científic-Literari del Seminari Conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de novembre de 1913.—Edició en paper de fil virgurat costeada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.—Venal a nostra Llibreria, carer de la Murta 5, Inca.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostre mercat		
Bessó	a 97'50	el quintá
Blat	a 20'50	la cortera.
Xexa	a 21'50	id.
Sivada	a 10'50	id.
id. forastera	a 10'00	id.
Ordi	a 09'50	id.
id. foraster	a 09'00	id.
Faves pera cuinar	a 26'00	id.
id. ordinarias	a 19'50	id.
id. per bestià	a 19'00	id.
Blat de les Indies	a 18'00	id.
Fasols	a 00'00	id.
Monjetes de confit	a 38'00	id.
id. Blanques	a 40'00	id.
Siurons	a 00'00	id.
Garroves	a 05'00	id.
Safrá	a 03'75	s'unsa.

FUNCIONS RELIGIOSES

A Santa Maria la Major.

Dia 1er d'octubre se començà la devoció del Santíssim Rosari que se resarà tot el mes durant la Missa primera, la de les 7 i entrada de fosca amb Nost're Amo patent.

A San Francesc per la festa del titular.

Dia 3 de octubre. A les 7 de la nit Rosari amb Exposició i després Completas.

Dia 4, a les 7, Missa de comunión general.

A les 10, Tercia cantada, Missa major amb sermó pel Rtr. P. Borrás del Oratori de Porreras. Se cantarà la missa *Te Deum laudamus*, de Perossi.

Entrada de fosca, a les 6 i mitja, Exposició del Santíssim, Rosari, exersici de la Mort de Sant Francesc i adoració de les cinc llagues. També hi haurà plàctica pel mateix orador del ofici, bendició papal an els Terciaris, processó, Te-Deum i la reserva.

Tots els dies del mes d'octubre se resarà el Rosari a missa primera a les 7, durant un'altra missa, i el vespre amb el Santíssim. També després del Rosari se farà la devoció del mes d'octubre dedicat a Sant Francesc.

A San Domingo.

A més de la festa de Ntr.^a Sr.^a del Rosari que anunciaríem an el número anterior, hi ha Jubileu, guanyant indulgència plenari *Toties quoties* tots els fecls cristians que s'hagen confessat i combregat.

LLIBRERIA Carrer de la Meuta número 5.—Inca.

Deesses Obres Rebudes

Mes de Octubre consagrado al Seráfico Patriarca San Francisco de Asís por sus hijos y devotos compuesto por el Rdo. P. Cándido Mariotti, menor observante, y publicado por la Biblioteca Franciscana, con licencia del Ordinario—1'75 ptas.

Mes de Octubre consagrado a la Virgen Santísima del Rosario por el R. P. Francisco de P. Garzón de la compañía de Jesús director del Apostolado de la Prensa, con licencia eclesiástica, ptas. 1'25.

Mes del Rosario o Mes de Octubre compuesto por el M. R. P. Fr. José María Morán lector de Sagrada teología en el colegio de Dominicos Misioneros de Filipinas, establecido en Ocoña y dedicado al Episcopado Español, octava edición, con las licencias de la Orden y del Ordinario—2 ptas.

Obras del Abate Sylvain autor de las Pailllettes d'or.—“La ciencia del gobierno doméstico,” Traducida de la 22ª edición Francesa, Autorizada por los diferentes franceses Aubanel Frétes de Aviñón, con licencia del Ordinario—1 peseta.

Tratado de Análisis gramatical y lógico por el Licenciado D. Simón de Aguilar.—Nueva Edición cuidadosamente corregida.

LLIBRERIA

DE MIGUEL DURAN SEURINA

CALLE DE LA MURTA 5,—INCA

La ciencia de los negocios, por Waldo Pondray Warren, encuadrado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

El Libro del Amo de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadrado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadrada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadrados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruan, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.